

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ ♦ 5

Ο
ΤΑΞΙΔΙΟΤΗΣ
ΤΗΣ
ΑΥΓΗΣ

Κ. Σ. ΛΙΟΥΙΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΠΟΛΙΝ ΜΠΕΪΝΣ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ ♦ 5

Ο
ΤΑΞΙΔΙΟΤΗΣ
ΤΗΣ
ΑΥΓΗΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα Χρονικά της Νάρνια 5: Ο Ταξιδιώτης της Αυγής**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Chronicles of Narnia – The Voyage of the Dawn Treader
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, 2001
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: C. S. Lewis
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Pauline Baynes
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© C. S. Lewis Pte Ltd, 1952
© Εικονογράφησης: Pauline Baynes, C. S. Lewis Pte Ltd 1952
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4985-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4986-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

[psychogios.gr](http://blog.psychogios.gr) • <http://blog.psychogios.gr>

Κ. Σ. ΛΙΟΥΙΣ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ ♦ 5

Ο
ΤΑΞΙΔΙΟΤΗΣ
ΤΗΣ
ΑΥΓΗΣ

Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριλίδου

Στον Τζέφρι Μπάφιλντ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ο πίνακας στο δωμάτιο	13
2. Πλέοντας με τον <i>Ταξιδιώτη της Αυγής</i>	28
3. Τα Μοναχικά Νησιά	44
4. Τι έκανε εκεί ο Κάσπιαν	57
5. Τι έφερε η φουρτούνα	71
6. Οι περιπέτειες του Γιουστάς.	86
7. Πώς τελείωσε η περιπέτεια.	101
8. Δύο φορές που γλίτωσαν παρά τρίχα	114
9. Το νησί με τις φωνές	129
10. Το βιβλίο του Μάγου	142
11. Τα Χαζουλόποδα γίνονται χαρούμενα	156
12. Το Σκοτεινό Νησί	169
13. Οι τρεις κοιμισμένοι.	181
14. Η αρχή του Τέλους του Κόσμου.	194
15. Τα θαύματα της τελευταίας θάλασσας	207
16. Το Τέλος του Κόσμου	220

Κ.Σ.Μ.

Το πρώτο
μέρος του
ΤΥΕΙΟΥ

Κάπου εδώ
ανέβηκαν στο πλοίο

ΦΕΛΙΜΑΘ
ΝΤΟΥΡΝ

Τα ΜΟΝΑΧΙΚΑ ΝΗΣΙΑ
ΑΒΡΑ

ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο πίνακας στο δωμάτιο

Ήταν ένα αγόρι που το έλεγαν Γιουστάς Κλάρενς Σφούγγο, και σχεδόν του άξιζε ένα τέτοιο όνομα. Οι γονείς του τον φώναζαν Γιουστάς Κλάρενς και οι δάσκαλοί του Σφούγγο. Δεν μπορώ να σου πω πώς τον έλεγαν οι φίλοι του, γιατί δεν είχε κανέναν. Τη μητέρα του και τον πατέρα του δεν τους φώναζε «μαμά» και «μπαμπά», αλλά Χάρολντ και Αλμπέρτα, επειδή ήταν πολύ μοντέρνοι και προοδευτικοί άνθρωποι.

Ήταν χορτοφάγοι, αντικαπνιστές, δεν έβαζαν γουλιά αλκοόλ στο στόμα τους και φορούσαν κάτι πολύ ιδιαίτερα εσώρουχα. Στο σπίτι τους υπήρχαν πολύ λίγα έπιπλα και ελάχιστα σκεπάσματα στα κρεβάτια, ενώ τα παράθυρα έμεναν πάντα ανοιχτά.

Ο Γιουστάς Κλάρενς αγαπούσε τα ζώα, κυρίως τα σκαθάρια,

κατά προτίμηση ψόφια και καρφίτσωμένα πάνω σε χαρτόνι. Του άρεσαν και τα βιβλία, αν ήταν εγκυκλοπαιδικά και είχαν εικόνες με αποθήκες για σιτάρι ή παχουλά ξένα παιδιά που έκαναν τις ασκήσεις τους σε πρότυπα σχολεία.

Ο Γιουστάς Κλάρενς δε συμπαθούσε τα ξαδέλφια του, τα τέσσερα παιδιά Πέβενσι: τον Πίτερ, τη Σούζαν, τον Έντμουντ και τη Λούσι. Όμως χάρηκε όταν έμαθε πως θα έρχονταν να μείνουν στο σπίτι τους ο Έντμουντ και η Λούσι. Γιατί, κατά βάθος, του άρεσε να τους κάνει κουμάντο και να τους κάνει τη ζωή δύσκολη, και, παρόλο που ήταν μικροκαμωμένος και δε θα κέρδιζε καβγά με τη Λούσι, πόσο μάλλον με τον Έντμουντ, ήξερε ότι υπάρχουν δεκάδες τρόποι για να βασανίσεις τους άλλους όταν εσύ είσαι στο σπίτι σου κι αυτοί επισκέπτες.

Ο Έντμουντ και η Λούσι δεν ήθελαν καθόλου να πάνε να μείνουν με τον θείο Χάρολντ και τη θεία Αλμπέρτα, αλλά δεν είχαν επιλογή. Ο πατέρας τους θα πήγαινε να διδάξει σε κάποιο πανεπιστήμιο στην Αμερική για δεκαέξι εβδομάδες εκείνο το καλοκαίρι και η μητέρα τους θα τον συνόδευε, γιατί είχε δέκα χρόνια να κάνει κανονικές διακοπές. Ο Πίτερ είχε πολύ διάβασμα για κάτι εξετάσεις κι έτσι θα έμενε όλο το καλοκαίρι με τον γερο-καθηγητή Κερκ που θα τον βοηθούσε στα μαθήματα. Στο παλιό σπίτι του κυρίου Κερκ είχαν αρχίσει οι απίθανες περιπέτειες των παιδιών παλιά, τα χρόνια του πολέμου. Φυσικά, αν ο κύριος Κερκ έμενε ακόμα σε εκείνο το σπίτι, θα τους φιλοξενούσε όλους. Όμως ήταν πια φτωχός και ζούσε σε ένα μικρό αγροτόσπιτο με μόνο ένα δωμάτιο άδειο. Το κόστος για να πάρουν τα άλλα τρία παιδιά στην Αμερική ήταν τεράστιο κι έτσι πήγε μόνο η Σούζαν.

Οι μεγάλοι τη θεωρούσαν την ωραία της οικογένειας και

στο σχολείο δεν τα πήγαινε πολύ καλά (αν και, κατά τα άλλα, ήταν πολύ ώριμη για την ηλικία της) και η μητέρα είπε ότι «η Σούζαν θα ωφεληθεί πολύ περισσότερο από ένα ταξίδι στην Αμερική σε σχέση με τα μικρά». Ο Έντμουντ και η Λούσι προσπάθησαν να μην γκρινιάζουν και γρουσουζέψουν τη Σούζαν, αλλά τους φαινόταν φρικτό που έπρεπε να περάσουν τις καλοκαιρινές διακοπές στο σπίτι της θείας τους. «Για μένα είναι ακόμα χειρότερα», είπε ο Έντμουντ, «γιατί εσύ τουλάχιστον θα έχεις δικό σου δωμάτιο, ενώ εγώ πρέπει να κοιμάμαι με αυτό το βλαμμένο, τον Γιουστάς».

Η ιστορία μας αρχίζει ένα απόγευμα που ο Έντμουντ και η Λούσι ξέκλεψαν λίγες πολύτιμες στιγμές για να βρεθούν μόνοι τους. Και, φυσικά, άρχισαν να μιλούν για τη Νάρνια, όπως λεγόταν η ολόδική τους μυστική χώρα. Υποθέτω πως οι περισσότεροι έχουμε μια μυστική χώρα, αλλά για εμάς βρίσκεται μόνο στη φαντασία μας. Ο Έντμουντ και η Λούσι ήταν πιο τυχεροί, από αυτήν την άποψη. Η δική τους μυστική χώρα ήταν αληθινή. Την είχαν επισκεφτεί ήδη δύο φορές – και όχι σε κάποιο παιχνίδι ούτε στα όνειρά τους, αλλά στην πραγματικότητα. Είχαν μεταφερθεί εκεί με τρόπο μαγικό, που είναι ο μόνος τρόπος για να πάει κανείς στη Νάρνια. Και τους είχαν υποσχεθεί – ή σχεδόν τους είχαν υποσχεθεί – την τελευταία φορά που ήταν εκεί πως μια μέρα θα επέστρεφαν. Οπότε, όπως φαντάζεσαι, το συζητούσαν πολύ, με κάθε ευκαιρία.

Τώρα είχαν πάει οι δυο τους στο δωμάτιο της Λούσι, κάθονταν στην άκρη του κρεβατιού της και κοιτούσαν έναν πίνακα στον απέναντι τοίχο. Ήταν ο μόνος πίνακας σε εκείνο το σπίτι που τους άρεσε. Στη θεία Αλμπέρτα δεν άρεσε καθόλου (γι' αυτό τον είχε βάλει στο μικρό πίσω δωμάτιο

στο επάνω πάτωμα), αλλά δεν μπορούσε να τον ξεφορτωθεί γιατί ήταν δώρο γάμου από κάποιον που δεν ήθελε να τον προσβάλει.

Ο πίνακας έδειχνε ένα πλοίο – ένα πλοίο που ερχόταν καταπάνω σου. Η πλώρη του ήταν επίχρυση και παρίστανε το κεφάλι ενός δράκου, με το στόμα ορθάνοιχτο. Είχε μόνο ένα κατάρτι κι ένα μεγάλο τετράγωνο πανί σε βαθύ μοβ χρώμα. Τα πλευρά του πλοίου –όσο μπορούσες να δεις εκεί που τελείωναν τα χρυσά φτερά του δράκου– ήταν πράσινα. Το καράβι είχε μόλις ανέβει στην κορυφή ενός λαμπρού, γαλάζιου κύματος που κατηφόριζε προς τα εμπρός, γραμμωμένο κι αφρισμένο. Φαινόταν να ταξιδεύει γρήγορα με ούριο άνεμο και να γέρνει λίγο στο αριστερό πλευρό. Όλο το φως του ήλιου έπεφτε πάνω του από εκείνη τη μεριά και το νερό γέμιζε πράσινες και μαβιές αποχρώσεις. Από τη δεξιά πλευρά, η σκιά του πλοίου το έκανε βαθυγάλαζο.

«Το θέμα είναι», είπε ο Έντμουντ, «μήπως είναι χειρότερα να κοιτάζουμε ένα ναρνιακό πλοίο, αφού δεν μπορούμε να πάμε εκεί...»

«Απ' το τίποτα...» απάντησε η Λούσι. «Και είναι πολύ όμορφο πλοίο».

«Πάλι τα ίδια χαζά παιχνίδια παίζετε;» είπε ο Γιουστάς Κλάρενς, που κρυφάκουγε πίσω από την πόρτα και τώρα μπήκε στο δωμάτιο χαμογελώντας κοροϊδευτικά. Πέρυσι είχε μείνει στο σπίτι των παιδιών και κάτι είχε πιάσει το αυτί του, όταν μιλούσαν για τη Νάρνια, οπότε του άρεσε να τους πειράζει συνέχεια. Φυσικά, πίστευε ότι τα έβγαζαν όλα από το μυαλό τους. Και αφού ο ίδιος δεν είχε καθόλου φαντασία, δε συμφωνούσε καθόλου με αυτό.

«Δε σε θέλουμε εδώ», είπε με αγένεια ο Έντμουντ.

«Προσπαθώ να σκεφτώ πώς πάει ένα ποιηματάκι», είπε ο Γιουστάς. «Κάπως έτσι νομίζω:

*Κάτι παιδιά που έπαιζαν πως ήτανε στη Νάρνια
απλά μεταμορφώνονταν σε όλο και πιο στραβάδια...»*

«Για αρχή, το Νάρνια και το στραβάδια δεν κάνουν ομοιοκαταληξία», είπε η Λούσι.

«Είναι παρήχηση», απάντησε ο Γιουστάς.

«Μην τον ρωτήσεις τι είναι αυτή η παρηχο-τέτοια», είπε ο Έντμουντ. «Αυτό θέλει να κάνουμε. Μην του μιλάς, μπας και μας αδειάσει τη γωνιά».

Τα περισσότερα παιδιά σε μια τέτοια υποδοχή είτε θα έφευγαν είτε θα θύμωναν. Ο Γιουστάς δεν έκανε τίποτα από τα δύο. Έμεινε εκεί να χαμογελάει και μετά άρχισε να μιλάει ξανά.

«Σας αρέσει αυτός ο πίνακας;» ρώτησε.

«Για όνομα, μην τον αφήσεις ν' αρχίσει να μιλάει για τέχνες και τέτοια», είπε βιαστικά ο Έντμουντ, όμως η Λούσι, που ήταν πολύ ειλικρινής, είχε ήδη απαντήσει: «Ναι, εμένα μου αρέσει. Πάρα πολύ».

«Χάλια είναι», είπε ο Γιουστάς.

«Δε θα τον βλέπεις, αν φύγεις από το δωμάτιο», του είπε ο Έντμουντ.

«Γιατί σου αρέσει;» ρώτησε ο Γιουστάς τη Λούσι.

«Κοίτα», είπε η Λούσι, «μου αρέσει το καράβι γιατί μοιάζει σαν να κινείται. Και η θάλασσα φαίνεται αληθινή. Και τα κύματα είναι σαν να ανεβοκατεβαίνουν».

Φυσικά, ο Γιουστάς μπορούσε να δώσει πολλές εξηγήσεις περί ζωγραφικής, αλλά δεν είπε τίποτα. Κι αυτό γιατί εκεί-

νη ακριβώς τη στιγμή κοίταξε τα κύματα και είδε ότι πράγματι έμοιαζαν να ανεβοκατεβαίνουν. Είχε μπει μόνο μια φορά σε πλοίο στη ζωή του (δεν είχε πάει καν πολύ μακριά, μέχρι τη Νήσο Γουάιτ) και τον είχε πιάσει τρομερή ναυτία. Η εικόνα των κυμάτων στον πίνακα τον έκανε πάλι να αναγουλιάσει. Πρασίτισε και δοκίμασε να κοιτάξει άλλη μια φορά. Τότε και τα τρία παιδιά έμειναν με το στόμα ανοιχτό.

Αυτό που έβλεπαν μπορεί να φαίνεται απίστευτο όταν το διαβάξεις τυπωμένο, αλλά είναι σχεδόν το ίδιο απίστευτο κι όταν το βλέπεις να συμβαίνει. Η εικόνα είχε αρχίσει να κινείται. Όχι, όμως, όπως στον κινηματογράφο· τα χρώματα παραήταν αληθινά, καθαρά και ζωντανά. Η πλώρη του πλοίου βούτηξε στο κύμα και πετάχτηκε μπόλικος αφρός ψηλά, πιτσιλώνοντας. Κι όπως το κύμα πέρασε κάτω από το πλοίο και το σήκωσε, φάνηκαν για πρώτη φορά η πρύμνη και το κατάστρωμα, που εξαφανίστηκαν αμέσως μετά, καθώς έφτασε το επόμενο κύμα και η πλώρη σηκώθηκε πάλι ψηλά. Την ίδια στιγμή, ένα σχολικό βιβλίο που ήταν στο κρεβάτι δίπλα στον Έντμουντ άνοιξε και πετάχτηκε στον αέρα, μέχρι που κοπάνησε στον τοίχο πίσω του, και η Λούσι ένωσε τα μαλλιά της να της χτυπάνε το πρόσωπο, όπως όταν φυσάει δυνατά. Και φυσούσε δυνατά· αλλά ο αέρας έβγαине από τον πίνακα και πήγαινε καταπάνω τους. Ξαφνικά, μαζί με τον αέρα ήρθαν και οι ήχοι: το σφύριγμα των κυμάτων, το κοπάνημα του νερού στα πλευρά του πλοίου, το τριξίμο των ξύλων και πάνω απ' όλα, σταθερά, η βουή του ανέμου και της θάλασσας. Αλλά αν δεν ήταν η μυρωδιά της έντονης αλμύρας, η Λούσι θα νόμιζε πως ονειρευόταν.

«Σταματήστε», ακούστηκε η φωνή του Γιουστάς, που τσίριζε από τον φόβο του και τον θυμό του. «Κάποιο χαζό κολ-

πο κάνετε εσείς οι δυο. Κόψτε το! Θα το πω στην Αλμπέρτα... Άου!»

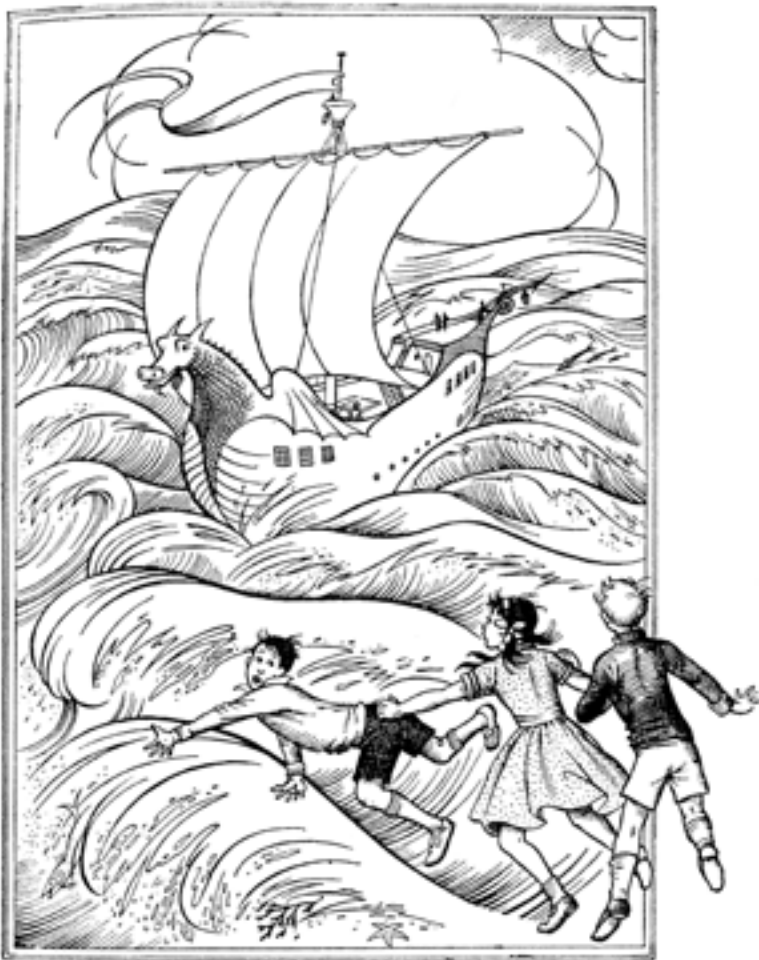
Τα άλλα δυο παιδιά ήταν πιο εξοικειωμένα με τέτοιες περιπέτειες, αλλά ακριβώς τη στιγμή που ο Γιουστάς Κλάρενς είπε «Άου», είπαν κι αυτά «Άου». Κι αυτό γιατί ένα πελώριο, κρύο κι αλμυρό κύμα είχε βγει από τον πίνακα και τους έκανε μούσκεμα, κβοντάς τους την ανάσα.

«Θα το σπάσω το παλιόπραμα!» φώναξε ο Γιουστάς.

Και τότε έγιναν διάφορα πράγματα όλα μαζί. Ο Γιουστάς όρμησε στον πίνακα. Ο Έντμουντ, που κάτι ήξερε από μαγεία, έτρεξε πίσω του και τον προειδοποίησε να προσέχει και να μην κάνει βλακείες. Η Λούσι τον άρπαξε από την άλλη μεριά και ένιωσε κάτι να την τραβάει μπροστά. Και τότε, είτε είχαν γίνει και τα τρία παιδιά μικρότερα είτε ο πίνακας είχε μεγαλώσει. Ο Γιουστάς πήδηξε σε μια προσπάθεια να τον κατεβάσει από τον τοίχο, αλλά βρέθηκε πάνω στην κορνίζα: μπροστά του δεν είχε πια το τζάμι, αλλά αληθινή θάλασσα, ανέμους και κύματα που έσκαγαν στην κορνίζα λες κι έσκαγαν πάνω σε βράχια. Ο Γιουστάς πανικοβλήθηκε και αρπάχτηκε από τους άλλους δύο που είχαν βρεθεί δίπλα του. Ακολούθησε λίγο σπρώξιμο, ακούστηκαν και κάποιες φωνές, κι εκεί που νόμιζαν ότι είχαν βρει την ισορροπία τους, ένα πελώριο γαλάζιο κύμα βούτηξε καταπάνω τους, τους σήκωσε και τους παρέσυρε στη θάλασσα. Η απελπισμένη κραυγή του Γιουστάς κόπηκε ξαφνικά, καθώς το στόμα του γέμιζε νερό.

Η Λούσι ευχαρίστησε την καλή της τύχη που είχε προσπαθήσει πολύ να μάθει καλό κολύμπι εκείνη τη χρονιά. Η αλήθεια είναι ότι θα τα πήγαινε καλύτερα, αν έκανε πιο αργές απλωτές, και επίσης το νερό ήταν πολύ πιο κρύο απ' ό,τι φαι-

νόταν στον πίνακα. Πάντως, η Λούσι κρατούσε το κεφάλι της απέξω και είχε βγάλει τα παπούτσια της κλοτσώντας τα, όπως πρέπει να κάνει όποιος πέφτει σε βαθιά νερά με τα ρούχα. Μάλιστα, είχε και το στόμα της κλειστό και τα μάτια

της ανοιχτά. Οι τρεις τους βρίσκονταν αρκετά κοντά στο πλοίο· η Λούσι είδε το πράσινο πλευρό του να υψώνεται από πάνω τους και κόσμο που έσκυβε και την κοιτούσε από το κατάστρωμα. Τότε, όπως ήταν αναμενόμενο, ο Γιουστάς την άρπαξε πάνω στον πανικό του και βυθίστηκαν και οι δυο.

Όταν βγήκαν πάλι στην επιφάνεια, η Λούσι είδε μια λευκοντυμένη φιγούρα να βουτάει από το πλάι του καραβιού. Ο Έντμουντ ήταν τώρα κοντά της και, κρατώντας το κεφάλι έξω από το νερό, είχε πιάσει τα χέρια του Γιουστάς, που ούρλιαζε. Μετά κάποιος άλλος, που το πρόσωπό του κάτι της θύμιζε αμυδρά, την έπιασε από την άλλη μεριά. Ακούγονταν πολλές φωνές από το πλοίο, κεφάλια στριμώχνονταν πάνω από την κουπαστή και διάφοροι έριχναν σχοινιά. Ο Έντμουντ και ο ξένος τής έδεσαν ένα σχοινί στη μέση. Μετά της φάνηκε ότι πέρασε ένας αιώνας, το πρόσωπό της μελάνιασε και τα δόντια της άρχισαν να χτυπούν. Στην πραγματικότητα, δεν είχε περάσει πολλή ώρα· περίμεναν, όμως, τη στιγμή που μπορούσαν να την τραβήξουν επάνω χωρίς να χτυπήσει στο πλευρό του καραβιού. Παρά τις φιλότιμες προσπάθειές τους, πάντως, η Λούσι είχε μια μελανιά στο γόνατο, όταν ανέβηκε επιτέλους στο κατάστρωμα, στάζοντας και τρέμοντας. Μετά τράβηξαν και τον Έντμουντ και τέλος τον Γιουστάς, που ήταν σε κακό χάλι. Τελευταίος ανέβηκε ο ξένος – ένα χρυσόμαλλο αγόρι λίγο μεγαλύτερο από τη Λούσι.

«Κα... Κα... Κάσπιαν!» ψέλλισε η Λούσι, μόλις κατάφερε να πάρει ανάσα. Γιατί ήταν ο Κάσπιαν, ο βασιλιάς της Νάρνια, που τον είχαν βοηθήσει να ανέβει στον θρόνο την τελευταία φορά που είχαν βρεθεί εκεί.

Αμέσως τον αναγνώρισε και ο Έντμουντ. Έδωσαν τα χέρια κι οι τρεις και αγκαλιάστηκαν με μεγάλη χαρά.

«Ο φίλος σας ποιος είναι;» ρώτησε ο Κάσπιαν σχεδόν αμέσως και στράφηκε στον Γιουστάς χαμογελώντας ευγενικά. Όμως ο Γιουστάς έκλαιγε πολύ πιο δυνατά απ' όσο του επέτρεπε η ηλικία του, αφού δεν είχε πάθει και τίποτα πέρα από ένα καλό βρέξιμο. Αλλά αυτός ούρλιαζε: «Αφήστε με! Αφήστε με να πάω πίσω! Δε μου αρέσει εδώ!»

«Να σε αφήσω να πας πού;» απόρησε ο Κάσπιαν.

Ο Γιουστάς όρμησε στην κουπαστή, περιμένοντας να δει την κορνίζα του πίνακα να κρέμεται πάνω από τη θάλασσα και ίσως στο βάθος το δωμάτιο της Λούσι. Όμως το μόνο που είδε ήταν γαλάζια κύματα που αφρίζαν, και τον ανοιχτό γαλανό ουρανό από πάνω, που απλωνόταν μαζί με τη θάλασσα ως τον ορίζοντα. Ίσως δεν πρέπει να τον κατηγορήσουμε που απογοητεύτηκε... και άρχισε αμέσως να ξερονάει.

«Ει! Ράινελφ!» είπε ο Κάσπιαν σε έναν από τους ναύτες του. «Φέρε κρασί με μπαχαρικά για τις μεγαλειότητές τους.

Χρειάζεστε κάτι για να ζεσταθείτε έπειτα από τέτοια βουτιά». Έλεγε «μεγαλειότητες» τον Έντμουντ και τη Λούσι γιατί οι δυο τους μαζί με τον Πίτερ και τη Σούζαν είχαν υπάρξει βασιλιάδες και βασίλισσες στη Νάρνια πολύ πριν από τον Κάσπιαν. Ο χρόνος στη Νάρνια κυλάει διαφορετικά απ' ό,τι στον δικό μας κόσμο. Μπορεί να περάσεις εκατό χρόνια στη Νάρνια και, όταν γυρίσεις στον κόσμο μας, να είναι ακριβώς η ίδια ώρα και η ίδια μέρα που έφυγες. Κι αν, πάλι, επιστρέψεις στη Νάρνια έπειτα από μια εβδομάδα εδώ, μπορεί να ανακαλύψεις ότι έχουν περάσει χίλια ναρνιανά χρόνια ή μόνο μια μέρα ή ούτε λεπτό. Ποτέ δεν ξέρεις μέχρι να φτάσεις εκεί. Έτσι, την προηγούμενη φορά που τα τέσσερα παιδιά είχαν επιστρέψει στη Νάρνια, ήταν για τους Ναρνιανούς το αντίστοιχο σαν να είχε επιστρέψει στη Βρετανία ο βασιλιάς Αρθούρος, που κάποιοι πάντως πιστεύουν ότι θα επιστρέψει μια μέρα. Κι εγώ λέω μακάρι να το κάνει το συντομότερο.

Ο Ράινελφ έφερε το ζεστό κρασί με τα μπαχαρικά, που άχνιζε μέσα από την καράφα, και τέσσερις ασημένιες κούπες. Ήταν ό,τι έπρεπε και, καθώς η Λούσι και ο Έντμουντ το ρουφούσαν, ένιωσαν τη ζεστασιά του να πηγαίνει από την κορυφή ως τα νύχια τους. Όμως ο Γιουστάς έκανε γκριμάτσες, έφτυνε το κρασί, έκανε εμετό ξανά και άρχισε να κλαίει πάλι και να ρωτάει αν είχαν πολυβιταμίνες για παιδιά και αν μπορούσαν να του τις δώσουν με μεταλλικό νερό και, τέλος πάντων, επέμενε ότι έπρεπε να τον κατεβάσουν στην επόμενη στάση.

«Πολύ ευχάριστο συνταξιδιώτη μάς έφερες, αδελφέ μου», ψιθύρισε ο Κάσπιαν στον Έντμουντ κρυφογελώντας. Όμως προτού προλάβει να πει τίποτε άλλο, ο Γιουστάς ξέσπασε πάλι.

«Α! ΄Ιου!» Τι, στο καλό, είναι αυτό; Πάρτε το από δω... μα τι φορικό πράγμα!»

Αυτή τη φορά είχε λίγο δίκιο που ξαφνιάστηκε. Γιατί, στ' αλήθεια, κάτι πολύ παράξενο βγήκε από την καμπίνα της πρύμνης και τους πλησίαζε αργά. Μπορείς να πεις ότι ήταν –και πράγματι ήταν– ποντίκι. Μόνο που αυτό το ποντίκι περπατούσε όρθιο στα πισινά του πόδια και είχε ύψος περίπου μισό μέτρο. Στο κεφάλι φορούσε λεπτή χρυσή κορδέλα που πήγαινε κάτω από το ένα του αυτί και πάνω από το άλλο, και από την κορδέλα κρεμόταν ένα μακρύ, κατακόκκινο φτερό. (Κι όπως η γούνα του ποντικού ήταν πολύ σκούρα, σχεδόν μαύρη, ο συνδυασμός έκανε χτυπητή και εντυπωσιακή αντίθεση.) Το αριστερό του χέρι ακουμπούσε στη λαβή ενός σπαθιού, σχεδόν τόσο μεγάλου όσο η ουρά του. Η ισορροπία του, όπως περπατούσε με σοβαρότητα πάνω στο κατάστρωμα που κουνούσε, ήταν τέλεια και οι τρόποι του πολύ επίσημοι. Η Λούσι και ο Έντμουντ τον αναγνώρισαν αμέσως – ήταν ο Ριπιτσιπ, το πιο γενναίο απ' όλα τα ζώα που μιλούν της Νάρ-

νια και αρχηγός των Ποντικών. Ο Ριπιτσιπ είχε κερδίσει αθάνατη δόξα στη δεύτερη Μάχη της Βερούνα. Η Λούσι λαχταρούσε, όπως πάντα, να αγκαλιάσει τον Ριπιτσιπ και να τον χαϊδέψει. Όμως ήξερε καλά ότι ήταν μια ευχαρίστηση που δεν μπορούσε να έχει: οι διαχυτικότητες θα ήταν βαθιά προσβολή για τον κύριο Ποντικό. Έτσι, η Λούσι γονάτισε απλώς για να του μιλήσει.

Ο Ριπιτσιπ έβγαλε μπροστά το αριστερό του πόδι, έσυρε πίσω το δεξί, έκανε υπόκλιση, φίλησε το χέρι της και μετά ανασηκώθηκε, έστριψε τα μουστάκια του και είπε με την τσιριχτή, τραγουδιστή φωνή του:

«Τα ταπεινά μου σέβη στη Μεγαλειότητά σας. Και στον βασιλιά Έντμουντ επίσης». Εδώ έκανε άλλη μία υπόκλιση. «Από αυτή τη λαμπρή εκστρατεία έλειπε μόνο η έξοχη παρουσία σας».

«Ίου, πάрте το από δω!» τσίριξε ο Γιουστάς. «Μισώ τα ποντίκια. Και ποτέ μου δεν άντεχα τα εκπαιδευμένα ζώα. Είναι χαζά και χυδαία και... και αηδιαστικά».

«Απ' ό,τι καταλαβαίνω», είπε ο Ριπιτσιπ στη Λούσι, αφού περιεργάστηκε αρκετά τον Γιουστάς, «αυτό το ιδιαιτέρως ανάγωγο άτομο είναι υπό την προστασία της μεγαλειότητάς σας, σωστά; Γιατί αν δεν είναι...»

Εκείνη τη στιγμή η Λούσι και ο Έντμουντ φτερονίστηκαν ταυτόχρονα.

«Μα, τι ανόητος που είμαι και σας αφήνω εδώ έτσι βρεγμένους», είπε ο Κάσπιαν. «Ελάτε κάτω να αλλάξετε ρούχα. Λούσι, θα σου παραχωρήσω την καμπίνα μου, φυσικά, αλλά φοβάμαι πως δεν έχουμε γυναικεία ρούχα στο πλοίο. Θα πρέπει να βολευτείς με κάποια από τα δικά μου. Οδήγησέ τους, Ριπιτσιπ, αν έχεις την καλοσύνη».

«Για την εξυπηρέτηση μιας κυρίας», είπε ο Ριπιτσιπ, «ακόμα και ένα ζήτημα τιμής μπορεί να περιμένει... τουλάχιστον προς το παρόν...» Κοίταξε με νόημα τον Γιουστάς. Αλλά ο Κάσπιαν τους έδωξε βιαστικά και σύντομα η Λούσι περνούσε την πόρτα για την καμπίνα της πρύμνης. Αμέσως μόλις μπήκε, ενθουσιάστηκε – είχε τρία τετράγωνα παράθυρα που έβλεπαν τα γαλανά, ανακατωμένα νερά που άφηνε το πλοίο πίσω του, χαμηλούς πάγκους με μαξιλάρια στις τρεις πλευρές του τραπέζιού, μια ασημένια λάμπα που κρεμόταν από την οροφή (έργο των Νάνων, το κατάλαβε αμέσως από τις θεσπέσιες λεπτομέρειες) και τη χρυσή εικόνα του Ασλάν του Λιονταριού στον μπροστινό τοίχο πάνω από την πόρτα. Όλα αυτά τα είδε με μια ματιά, γιατί ο Κάσπιαν άνοιξε αμέσως μια πόρτα στα δεξιά και είπε: «Αυτό θα είναι το δωμάτιό σου, Λούσι. Μια στιγμή μόνο να πάρω μερικά στεγνά ρούχα και για μένα». Μετά, όσο μιλούσε, ψαχούλευε στην ντουλάπα: «Και σε λίγο θα σε αφήσω να αλλάξεις. Άφησε τα βρεγμένα σου ρούχα έξω από την πόρτα και θα τους πω να τα πάνε στο μαγειρείο να τα στεγνώσουν».

Η Λούσι ένιωσε αμέσως σαν στο σπίτι της, λες και βρισκόταν για βδομάδες στην καμπίνα του Κάσπιαν, και το κούνημα του καραβιού δεν την πείραζε καθόλου, γιατί τον παλιό καιρό, όταν ήταν βασίλισσα της Νάρνια, είχε κάνει πολλά ταξίδια. Η καμπίνα ήταν πολύ μικρή αλλά φωτεινή, με ζωγραφισμένους τοίχους (είχε ζωγραφιές από πουλιά και ζώα, πορφυρούς δράκους κι αμπέλια), και πεντακάθαρη. Τα ρούχα του Κάσπιαν της έπεφταν πολύ μεγάλα, αλλά βολεύτηκε. Τα παπούτσια του, τα σανδάλια και οι γαλότσες του παραήταν μεγάλα, αλλά δεν την ένοιαζε να περπατάει ξυπόλητη στο καράβι. Όταν είχε πια ντυθεί, κοίταξε έξω από

το παράθυρό της τα νερά που έφευγαν ορμητικά, και πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήταν σίγουρη πως θα ζούσαν άλλη μια υπέροχη περιπέτεια.

Πηλέοντας με τον Ταξιδιώτη της Αυγής

Α, έτοιμη είσαι, Λούσι», είπε ο Κάσπιαν. «Σε περιμέναμε. Από δω ο καπετάνιος μου, ο λόρδος Ντρίνιαν».

Ένας σκουρομάλλης άντρας γονάτισε στο ένα πόδι και της φίλησε το χέρι. Εκεί κοντά ήταν μόνο ο Ριπιτσιίπ και ο Έντμουντ.

«Πού είναι ο Γιουστάς;» ρώτησε η Λούσι.

«Στο κρεβάτι», απάντησε ο Έντμουντ, «και δε νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε κάτι γι' αυτόν. Χειρότερα γίνεται όταν προσπαθούμε να του μιλήσουμε».

«Στο μεταξύ», είπε ο Κάσπιαν, «εμείς πρέπει να συζητήσουμε».

«Βέβαια, ένα σωρό πράγματα έχουμε να πούμε», συμφώνησε ο Έντμουντ. «Και πρώτα απ' όλα, ας δούμε σε ποιον χρόνο βρισκόμαστε. Έχει περάσει περίπου ένας χρόνος από τότε που σε αφήσαμε, λίγο πριν από τη στέψη σου. Στη Νάοβια πόσος χρόνος πέρασε;»

«Ακριβώς τρία χρόνια», είπε ο Κάσπιαν.

«Όλα καλά;» ρώτησε ο Έντμουντ.

«Δεν πιστεύεις, φυσικά, ότι θα αφήνα το βασιλείο μου και θα αρμένιζα στις θάλασσες, αν δεν ήταν όλα καλά», απάντησε ο βασιλιάς. «Δε θα μπορούσε να είναι καλύτερα. Δεν έχου-

με καθόλου φασαρίες ανάμεσα στους Τελμαρινούς, στους Νάνους, στα ζώα που μιλούν, στους Φαύνους και τους υπολοίπους. Και το περασμένο καλοκαίρι δώσαμε ένα καλό μάθημα σε κάτι Γίγαντες που όλο μας προκαλούσαν μελάδες στα σύνορα, και τώρα μάλιστα μας πληρώνουν φόρο υποτέλειας. Κι έχω αφήσει ένα εξαιρετο πλάσμα αντιβασιλέα για όσο λείπω: τον Καλοκαρδίκ, τον Νάνο. Τον θυμάστε;»

«Αχ, ο αγαπημένος μου ο Καλοκαρδίκ», είπε η Λούσι, «φυσικά και τον θυμάμαι. Η καλύτερη επιλογή που μπορούσες να κάνεις».

«Ναι, κυρία, είναι πιστός σαν ασβός και γενναίος σαν... σαν ποντικός», είπε ο Ντρίνιαν. Ήθελε να πει «σαν λιοντάκι», αλλά πρόσεξε τον Ριπισίπ που τον αγριοκοίταξε.

«Και για πού το βάλατε;» ρώτησε ο Έντμουντ.

«Λοιπόν», είπε ο Κάσπιαν, «αυτή είναι μεγάλη ιστορία. Θα θυμάστε ίσως πως, όταν ήμουν παιδί, ο σφετεριστής του θρόνου, ο θείος μου ο Μιράζ, είχε ξεφορτωθεί επτά φίλους του πατέρα μου... που θα με υπερασπίζονταν... στέλνοντάς τους να εξερευνήσουν τις άγνωστες Ανατολικές Θάλασσες πέρα από τα Μοναχικά Νησιά».

«Ναι», είπε η Λούσι, «και κανείς τους δεν επέστρεψε ποτέ».

«Ακριβώς. Λοιπόν, τη μέρα της στέψης μου, με την έγκριση του Ασλάν, έδωσα έναν όρκο: πως, αφού αποκαταστήσω την ειρήνη στη Νάρνια, θα ταξιδέψω ο ίδιος ανατολικά για έναν χρόνο και μια μέρα για να βρω τους φίλους του πατέρα μου ή, αν μάθω ότι πέθαναν, να εκδικηθώ για τον θάνατό τους. Τους έλεγαν λόρδο Ρεβίλιαν, λόρδο Βερν, λόρδο Αργκόζ, λόρδο Μάβραμορν, λόρδο Οκτέσιαν, λόρδο Ρέστιμαρ και... αχ, όλο ξεχνάω τον τελευταίο».

«Λόρδο Ρουπ, αφέντη», είπε ο Ντρίνιαν.

«Ρουπ, Ρουπ, ναι, φυσικά!» είπε ο Κάσπιαν. «Αυτός είναι ο βασιικός σκοπός του ταξιδιού μου. Αλλά ο Ριπιτσιπ από δω έχει ακόμα μεγαλύτερες φιλοδοξίες». Όλοι στράφηκαν στον ποντικό.

«Φιλοδοξίες μεγάλες σαν την αποφασιστικότητά μου», είπε ο Ριπιτσιπ, «αλλά και μικρές σαν το ανάστημά μου. Σκέφτομαι, λοιπόν: Γιατί να μη φτάσουμε μέχρι την ανατολική άκρη του κόσμου; Τι μπορεί να βρούμε εκεί; Εγώ ελπίζω να βρω τη Χώρα του Ασλάν. Πάντα από τα ανατολικά, και πάντα πέρα από τη θάλασσα μας έρχεται το μεγάλο Λιοντάρι».

«Μα, πραγματικά, αυτή είναι μια φοβερή ιδέα», είπε ο Έντμουντ με φωνή γεμάτη θαυμασμό.

«Και νομίζεις», ρώτησε η Λούσι, «πως η Χώρα του Ασλάν θα είναι τέτοιου είδους χώρα... δηλαδή σαν τις χώρες στις οποίες μπορείς να πας με πλοίο;»

«Αυτό δεν το ξέρω, κυρία μου», είπε ο Ριπιτσιπ. «Αλλά υπάρχει και κάτι ακόμη. Όταν ήμουν μωρό στην κούνια μου, μια νεράιδα του δάσους, μια Δρυάδα, μου είπε πει αυτό το τραγουδάκι:

*Εκεί που ο ουρανός συναντά το νερό
και το κύμα γίνεται γλυκό,
σίγουρος να είσαι, Ποντικέ,
πως θα βρεις αυτό που αναζητείς
στην άκρη-άκρη της Ανατολής.*

»Δεν ξέρω τι σημαίνει. Αλλά τα μάγια του με ακολουθούν σε όλη μου τη ζωή».

Σιώπησαν όλοι για λίγο και μετά η Λούσι ρώτησε: «Και τώρα πού βρισκόμαστε, Κάσπιαν;»

«Ο καπετάνιος ξέρει να σου πει καλύτερα από μένα», είπε ο Κάσπιαν, κι έτσι ο Ντρίνιαν έβγαλε τον χάρτη του και τον άπλωσε στο τραπέζι.

«Αυτή είναι η θέση μας», είπε και έδειξε με το δάχτυλό του. «Ή, τουλάχιστον, ήταν σήμερα το μεσημέρι. Είχαμε ουραίο άνεμο από το Κάιρ Πάραβελ και την επόμενη μέρα φτάσαμε λίγο βόρεια της Γκάλμα. Μείναμε στο λιμάνι για μία εβδομάδα επειδή ο δούκας της Γκάλμα διοργάνωσε κονταρομαχίες προς τιμήν της μεγαλειότητάς του. Και ο μεγαλειότατος έριξε πολλούς ιππότες από τα άλογά τους...»

«Έφαγα κι εγώ αρκετές τούμπες, Ντρίνιαν. Έχω ακόμα μερικές μελανιές», συμπλήρωσε ο Κάσπιαν.

«...κι αφού έριξε πολλούς ιππότες», συνέχισε ο Ντρίνιαν με ένα χαμόγελο, «σκεφτήκαμε ότι ο δούκας θα χαιρόταν πολύ αν η βασιλική του μεγαλειότητα παντρευόταν την κόρη του, αλλά ούτε αυτό πήγε καλά...»

«Ήταν αλλήθωρη και είχε φακίδες», είπε ο Κάσπιαν.

«Α, την καημενούλα...» είπε η Λούσι.

«Κι έτσι σαλπάρουμε από την Γκάλμα», συνέχισε ο Ντρίνιαν, «και συνεχίσαμε χωρίς άνεμο για περίπου δύο μέρες, οπότε αναγκαστήκαμε να κάνουμε κουπί, και μετά άρχισε να φυσάει πάλι και φτάσαμε τελικά στην Τερεμπίνθια την τέταρτη μέρα μετά την Γκάλμα. Αλλά εκεί ο βασιλιάς τους μας έστειλε προειδοποίηση να μην κατέβουμε γιατί είχε πέσει μια επιδημία στην Τερεμπίνθια, κι έτσι καβατζάραμε το ακρωτήριο και αράξαμε σε ένα ποταμάκι μακριά από την πόλη για να πάρουμε νερό. Εκεί μείναμε αναγκαστικά τρεις μέρες, μέχρι να φυσήξει νοτιοανατολικός άνεμος, και μετά φύγαμε για τα Εφτά Νησιά. Την τρίτη μέρα ένα πειρατικό (με σημαία της Τερεμπίνθια) μας κυνήγησε, αλλά, όταν είδε ότι

ήμασταν πάνοπλοι κι αφού ανταλλάξαμε μερικά βέλη, άνοιξε πανιά να φύγει...»

«Κι εμείς έπρεπε να τους κυνηγήσουμε, να τους κάνουμε έφοδο και να τους κρεμάσουμε έναν έναν», είπε ο Ριπιτσιπ.

«...Και σε πέντε μέρες είδαμε το Μούιλ που, όπως ξέρετε, είναι το δυτικότερο από τα Εφτά Νησιά. Μετά περάσαμε τον πορθμό κωπηλατώντας και φτάσαμε περίπου το ηλιοβασίλεμα στο Κόκκινο Λιμάνι του νησιού Μπρεν, όπου μας περιποιήθηκαν βασιλικά και μας πρόσφεραν όσες προμήθειες και νερό θέλαμε. Φύγαμε από το Κόκκινο Λιμάνι πριν από έξι μέρες και ταξιδεύουμε ολοταχώς, οπότε ελπίζω να δούμε τα Μοναχικά Νησιά μεθαύριο. Συνολικά είμαστε σχεδόν τριάντα μέρες στη θάλασσα κι έχουμε διανύσει πάνω από τετρακόσιες λεύγες αφότου φύγαμε από τη Νάρνια».

«Και μετά τα Μοναχικά Νησιά;» είπε η Λούσι.

«Κανείς δεν ξέρει, μεγαλειοτάτη», απάντησε ο Ντρίνιαν. «Εκτός αν ξέρουν να μας πουν οι Μοναχικονησιώτες».

«Στην εποχή μας δεν ήξεραν», είπε ο Έντμουντ.

«Οπότε», είπε ο Ριπιτσιπ, «η περιπέτεια αρχίζει για τα καλά μετά τα Μοναχικά Νησιά».

Ο Κάσπιαν τους πρότεινε τότε να τους ξεναγήσει στο πλοίο ως την ώρα του δείπνου, αλλά η Λούσι, που ήταν συμπονετική, είπε: «Νομίζω ότι πρέπει να πάω να δω τον Γιουστάς. Είναι απαίσιος να νιώθεις ναυτία, ξέρετε. Μακάρι να είχα το παλιό μου μαγικό υγρό για να τον κάνω καλά».

«Μα, το έχεις», είπε ο Κάσπιαν. «Παραλίγο να το ξεχάσω. Όταν το άφησες, σκέφτηκα ότι ίσως θεωρείται βασιλικός θησαυρός και το κράτησα, και τώρα το έφερα μαζί μου... αλλά πιστεύεις ότι αξίζει να το χαράμισεις σε κάτι σαν τη ναυτία;»

«Μια σταγόνα θα του δώσω μόνο», είπε η Λούσι.

Ο Κάσπιαν άνοιξε ένα από τα ντουλάπια κάτω από τον πάγκο κι έβγαλε το υπέροχο διαμαντένιο μπουκαλάκι που η Λούσι θυμόταν πολύ καλά. «Πάρε πίσω τον θησαυρό σου, βασίλισσά μου», της είπε.

Μετά έφυγαν από την καμπίνα και βγήκαν έξω στη λιανίδα.

Στο κατάστρωμα υπήρχαν δυο μεγάλες μπουκαπόρτες, μπροστά και πίσω από το κατάρτι, ανοιχτές, όπως πάντα όταν ήταν καλός καιρός, για να μπαίνουν φως και αέρας στο εσωτερικό του πλοίου. Ο Κάσπιαν τους οδήγησε στην μπουκαπόρτα της πρύμνης και μετά κατέβηκαν μια σκάλα. Βρέθηκαν έτσι σε ένα μέρος με πάγκους για τους κωπηλάτες απ' άκρη σ' άκρη, όπου το φως έμπαινε από τις τρύπες για τα κουπιά και χόρευε στην οροφή. Φυσικά, στο πλοίο του Κάσπιαν δεν ίσχυε εκείνο το φορικό πράγμα που κωπηλατούν σκλάβοι. Χρησιμοποιούσαν τα κουπιά μόνο όταν δεν είχε αέρα ή για να μπουν και να βγουν από τα λιμάνια, και όλοι (εκτός από τον Ριπιτσιόπ που είχε πολύ κοντά πόδια) τραβούσαν κουπί με τη σειρά. Και στις δύο πλευρές ο χώρος κάτω από τους πάγκους ήταν κενός για τα πόδια των κωπηλατών, αλλά σε όλο το κεντρικό μέρος υπήρχε κάτι σαν βαθουλωτό αμπάρι που κατέβαινε στο βάθος της καρίνας, και ήταν γεμάτο με όλα τα καλούδια: σακιά με αλεύρι, βαρέλια με νερό και μπίρα, βαρέλια με χοιρινό παστό, βάζα με μέλι, ασκιά με κρασί, μήλα, καρύδια, τυριά, φρυγανιές, ραπανάκια, αλλαντικά. Από την οροφή –δηλαδή από το κάτω μέρος του καταστρώματος– κρέμονταν χοιρομέρια και πλεξούδες με κρεμμύδια, και οι άντρες που δεν είχαν βάρδια κοιμόνταν στις αιώρες τους. Ο Κάσπιαν τους οδήγησε στην άλλη άκρη, περνώντας

πάνω από τους πάγκους· δηλαδή, αυτός περνούσε, η Λούσι έπρεπε σχεδόν να πηδήξει από πάνω τους και ο Ριπιτσιπ σκαρφάλωνε και πηδούσε μαζί. Έτσι, έφτασαν σε ένα χωρισμα που είχε μια πόρτα. Ο Κάσπιαν άνοιξε την πόρτα και τους πήγε σε μια καμπίνα που έπιανε όλο το κάτω μέρος της πρύμνης. Εκεί, φυσικά, δεν ήταν και τόσο ωραία. Το ταβάνι ήταν πολύ χαμηλό και τα πλαινά πλησίαζαν πολύ μεταξύ τους καθώς κατηφόριζαν, κι έτσι δεν υπήρχε σχεδόν καθόλου πάτωμα· παρόλο που τα παράθυρα ήταν από παχύ γυαλί, δεν μπορούσαν να ανοίξουν γιατί βρισκονταν κάτω από το νερό. Μάλιστα, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, με το σκαμπανέβασμα του πλοίου, γίνονταν άλλοτε χρυσά από το φως του ήλιου κι άλλοτε βαθυπράσινα από τη θάλασσα.

«Εσύ κι εγώ, Έντμουντ, θα κοιμόμαστε εδώ», είπε ο Κάσπιαν. «Θα αφήσουμε την κουκέτα στον συγγενή σας και θα κρεμάσουμε αιώρες για εμάς».

«Σας παρακαλώ, μεγαλειότητα...» είπε ο Ντρίνιαν.

«Όχι, όχι, καπετάνιε», διαφώνησε ο Κάσπιαν, «τα έχουμε ήδη συζητήσει όλα αυτά. Εσύ και ο Ράινς», ο Ράινς ήταν ο αντιπλοίαρχος, «κυβερνάτε το πλοίο κι έχετε πολλές έγνοιες και δουλειές τις νύχτες, ενώ εμείς τραγουδάμε ή λέμε ιστορίες. Οπότε εσείς οι δυο πρέπει να έχετε την αριστερή καμπίνα. Ο βασιλιάς Έντμουντ κι εγώ θα βολευτούμε μια χαρά εδώ κάτω. Αλλά πώς νιώθει ο ξένος;»

Ο Γιουστάς, που ήταν καταπράσινος, κατσούφιασε και ρώτησε αν υπάρχει καμία ένδειξη ότι κοπάζει η τρικυμία, όμως ο Κάσπιαν είπε «Ποια τρικυμία;» και ο Ντρίνιαν έσκασε στα γέλια.

«Ποια τρικυμία, νεαρέ κύριε;» είπε γελώντας. «Πιο καλό καιρό ούτε να τον είχαμε παραγγείλει».

«Ποιος είναι αυτός;» ρώτησε ενοχλημένος ο Γιουστάς. «Πάρτε τον από δω. Η φωνή του με ξεκουφαίνει».

«Έφερα κάτι που θα σε κάνει να νιώσεις καλύτερα, Γιουστάς», είπε η Λούσι.

«Α, άσε με ήσυχο κι εσύ», γρύλισε ο Γιουστάς. Όμως όταν ήπιε μια γουλιά από το μπουκαλάκι της, και παρόλο που είπε ότι ήταν φρικτό (κι ας μύρισε υπέροχα η καμπίνα όταν το άνοιξε η Λούσι), το πρόσωπό του πήρε το κανονικό του χρώμα έπειτα από λίγα λεπτά και πρέπει να ένιωσε και καλύτερα, γιατί, αντί να γκρινιάζει για τη φουρτούνα, άρχισε να απαιτεί να τον κατεβάσουν στη στεριά και είπε ότι στο πρώτο λιμάνι θα... κατέθετε αναφορά εναντίον όλων τους στο Βρετανικό Προξενείο. Όταν όμως ο Ριπιτσίπ τον ρώτησε τι

είναι η αναφορά και πώς την καταθέτεις (ο Ριπιτσιόπ νόμιζε πως ήταν κάποιος νέος τρόπος να κανονίζεις μονομαχία), ο Γιουστάς απάντησε: «Σιγά που θα το ήξερες εσύ!» Με τα πολλά, κατάφεραν να πείσουν τον Γιουστάς πως κατευθύνονταν ήδη όσο πιο γρήγορα μπορούσαν προς την πλησιέστερη στεριά και πως, όπως δεν μπορούσαν με τίποτα να τον στείλουν στο φεγγάρι, έτσι δεν μπορούσαν να τον στείλουν και πίσω στο Κέμπριτζ – εκεί όπου έμενε ο θείος Χάρολντ. Μετά, ο Γιουστάς δέχτηκε απρόθυμα να φορέσει τα στεγνά ρούχα που του είχαν φέρει και να ανέβει στο κατάστρωμα.

Ο Κάσπιαν συνέχισε να τους δείχνει το πλοίο, αν και το είχαν δει πια σχεδόν όλο. Ανέβηκαν στο πρόστεγο, τον υπερυψωμένο χώρο στην πλώρη, και είδαν τον ναύτη που φυλούσε σκοπιά καθισμένος σε έναν μικρό πάγκο που βρισκόταν στο ανοιχτό στόμα του επίχρυσου δράκου. Μέσα στο πρόστεγο ήταν το μαγειρείο του πλοίου και οι καμπίνες διαφόρων από το πλήρωμα, όπως του κελευστή, του μαραγκού, του μάγικρα και του αρχιτοξότη. Αν σου φαίνεται παράξενο που το μαγειρείο ήταν στην πλώρη και φαντάζεσαι ότι ο καπνός από την καμινάδα του θα πήγαινε πίσω σε όλο το πλοίο, είναι γιατί έχεις κατά νου τα ατιμόπλοια που ταξιδεύουν με τον άνεμο πάντα από μπροστά. Αλλά τα ιστιοφόρα έχουν πάντα τον άνεμο από πίσω κι έτσι ο καπνός και ό,τι άλλο μυρίζει φεύγει προς τα εμπρός.

Μετά ανέβηκαν στην κόφα, την ξύλινη πλατφόρμα ψηλά στο κατάρτι, και στην αρχή τρώμαξαν από το κούνημα εκεί πάνω, γιατί το κατάστρωμα από κάτω τους έμοιαζε πολύ μικρό και μακρινό. Εκεί πάνω καταλάβαινες ότι δεν είχε και μεγάλη σημασία αν έπεφτες στο κατάστρωμα ή στη θάλασσα, αφού θα σκοτωνόσουν έτσι κι αλλιώς. Κατέβηκαν, τέλος,

στην πρύμνη, όπου ο Ράινς είχε βάρδια μαζί με άλλον έναν ναύτη στο μεγάλο τιμόνι. Πίσω τους υψωνόταν η ουρά του δράκου, καλυμμένη με χρυσό, και γύρω γύρω μέσα στο κούφωμα της υπήρχε ένας μικρός πάγκος. Το πλοίο λεγόταν *Ταξιδιώτης της Αυγής*. Ήταν πολύ μικρό σε σύγκριση με τα δικά μας πλοία ή ακόμα και με τα γαλιόνια, τους δρόμωνες, τις καράκες και τις γαλέρες που είχε η Νάρνια όταν η Λούσι και ο Έντμουντ την κυβερνούσαν με τον Μεγάλο Βασιλιά τον Πέτρο, γιατί η ναυσιπλοΐα είχε σβήσει σταδιακά όσο βασιλευαν με τη σειρά οι πρόγονοι του Κάσπιαν. Όταν ο θεός του, ο σφετεριστής Μιράζ, έστειλε τους επτά λόρδους στη θάλασσα, αυτοί αναγκάστηκαν να αγοράσουν πλοίο από την Γκάλμα και να το επανδρώσουν με ναύτες Γκαλμιανούς. Αλλά τώρα ο Κάσπιαν είχε αρχίσει να μαθαίνει τους Ναρνιανούς πώς να είναι πάλι θαλασσινοί και ο *Ταξιδιώτης της Αυγής* ήταν το ωραιότερο καράβι που είχαν κατασκευάσει ως τότε. Ήταν τόσο μικρό, που μπροστά από το κατάρτι δεν υπήρχε σχεδόν καθόλου χώρος ανάμεσα στην κεντρική μπουκαπόρτα και τη βάρκα του πλοίου, από τη μία μεριά, και το κοτέτσι από την άλλη (η Λούσι τάισε τις κότες). Όμως ήταν όμορφο για το είδος του, αρχοντικό, οι γραμμές του τέλειες, τα χρώματά του καθαρά, και κάθε κατάρτι, σχοινί και πίκρος

είχε φτιαχτεί με μεράκι. Στον Γιουστάς, φυσικά, δεν άρεσε τίποτα, κι όλο παίνευε τα κρουαζιερόπλοια και τα μηχανοκίνητα σκάφη και τα αεροπλάνα και τα υποβρύχια («Λες και τα ήξερε», μουρμούριζε ο Έντμουντ.) Τα άλλα δύο παιδιά, όμως, είχαν ενθουσιαστεί με τον *Ταξιδιώτη της Αυγής* και, όταν γύρισαν στην πρύμνη για το δείπνο στην καμπίνα και είδαν όλο τον δυτικό ουρανό πυρωμένο με ένα κατακόκκινο ηλιοβασίλεμα κι ένιωσαν το τρέμουλο του πλοίου και την αλμύρα της θάλασσας στα χείλη, σκέφτηκαν τις άγνωστες χώρες στην ανατολική άκρη του κόσμου και η Λούσι ένιωσε ότι ήταν τέτοια η χαρά της, που σχεδόν δεν μπορούσε να μιλήσει.

Ο Γιουστάς, από την άλλη, σκέφτηκε ότι ήθελε να εκφραστεί με τα δικά του λόγια, κι όταν το επόμενο πρωί πήραν πάλι όλα τα ρούχα τους στεγνά, έβγαλε αμέσως ένα μικρό μαύρο σημειωματάριο και ένα μολύβι κι άρχισε να κρατάει ημερολόγιο. Πάντα είχε το σημειωματάριο μαζί του, για να σημειώνει τους βαθμούς του, γιατί δεν τον ενδιέφεραν και τόσο τα ίδια τα μαθήματα αλλά μόνο οι βαθμοί του, και μάλιστα τόσο πολύ, που πήγαινε στους άλλους και τους έλεγε: «Εγώ πήρα τόσο. Εσύ πόσο πήρες;» Αλλά αφού δε φαινόταν και πολύ πιθανό ότι θα έπαιρνε βαθμούς πάνω στον *Ταξιδιώτη της Αυγής*, άρχισε να γράφει ημερολόγιο. Αυτή ήταν η πρώτη μέρα:

7 Αυγούστου

Είμαι ήδη είκοσι τέσσερις ώρες πάνω σε αυτό το απαίσιο καράβι, εκτός κι αν ονειρεύομαι. Όλες αυτές τις ώρες έχει μια τρομακτική φουρτούνα (ευτυχώς που δεν έχω πάθει ναυτία).

Πελώρια κύματα σκάνε από μπροστά και πρώτη φορά βλέπω πλοίο να κινδυνεύει τόσες φορές να βυθιστεί. Όλοι οι άλλοι κάνουν πως δεν το προσέχουν, είτε γιατί είναι ψωροφαντασμένοι είτε γιατί, όπως λέει ο Χάρολντ, το πιο δειλό πράγμα που κάνουν οι συνηθισμένοι άνθρωποι είναι να κλείνουν τα μάτια τους μπροστά στα αληθινά γεγονότα. Είναι τρέλα να ταξιδεύεις στη θάλασσα με ένα τέτοιο καρυδότσουφλο. Αυτό είναι μικρότερο κι από ναυαγοσωστική λέμβο. Και, φυσικά, το εσωτερικό του είναι εντελώς πρωτόγονο. Ούτε κανονικό σαλόνι έχει ούτε ασύρματο ούτε τουαλέτες ούτε ξαπλώστρες. Με έσερναν όλο το απόγευμα χθες για να μου το δείξουν και μου ερχόταν να ξεράσω που άκουγα τον Κάσπιαν να επιδεικνύει το γελοίο βαρκάκι του λες και είναι το υπερωκεάνιο *Κουίν Μέρι*. Προσπάθησα να του εξηγήσω πώς είναι τα κανονικά πλοία, αλλά είναι πολύ ξεροκέφαλος. Ο Ε. και η Λ., φυσικά, δε με υποστήριξαν. Εντάξει, μάλλον ένα μικρό παιδί σαν τη Λ. δεν αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο και ο Ε. γλείφει τον Κ. όπως κάνουν όλοι εδώ πέρα. Τον φωνάζουν βασιλιά. Εγώ του είπα πως είμαι δημοκρατικός, αλλά δεν κατάλαβε τι εννοούσα! Φαίνεται να μην ξέρει τι του γίνεται γενικά. Περιττό να πω ότι με έχουν βάλει στη χειρότερη καμπίνα του πλοίου, πραγματικό μπουντρούμι, και στη Λούσι έδωσαν ένα ολόκληρο δωμάτιο στο κατάστρωμα που το έχει μόνη της. Το λες και ωραίο αυτό το δωμάτιο σε σχέση με το υπόλοιπο πλοίο. Ο Κ. είπε ότι της το έδωσε γιατί είναι κορίτσι. Προσπάθησα να του εξηγήσω αυτό που λέει η Αλμπέρτα, πως τέτοιες διακρίσεις στην πραγματικότητα υποτιμούν τα κορίτσια, αλλά και πάλι δεν κατάλαβε. Τι να πω, ίσως δει ότι μπορεί και να αρρωστήσω αν μείνω κι άλλο σε αυτή την τρύπα. Ο Ε. λέει ότι δεν πρέπει να γκρινιάζουμε γιατί ο Κ.

μένει κι αυτός μαζί μας, αφού παραχώρησε την καμπίνα του στη Λ. Λες και δεν είναι χειρότερο αυτό, που στριμωχνόμαστε κιόλας ακόμα παραπάνω. Ξέχασα να πω ότι υπάρχει και κάτι σαν ποντίκι που μιλάει σε όλους με τρομερή αυθάδεια. Οι άλλοι μπορεί να το ανέχονται αλλά εγώ θα του τη στρίψω την ουρά του, αν πάει να μου κάνει το ίδιο. Το φαγητό είναι εξίσου φρικτό.

Το πρόβλημα με τον Γιουστάς και τον Ριπιτσιόπ άρχισε νωρίτερα από το αναμενόμενο. Λίγο πριν από το δείπνο, την επόμενη μέρα, την ώρα που οι άλλοι κάθονταν στο τραπέζι και περίμεναν να φάνε (γιατί η θάλασσα σου ανοίγει πολύ την όρεξη), μπήκε φουριόζος ο Γιουστάς κουνώντας τα χέρια του και φωνάζοντας:

«Αυτό το μικρό τέρας παραλίγο να με σκοτώσει! Απαιτώ να το χώσετε κάπου! Μπορώ να κάνω μήνυση, Κάσπιαν. Να σε αναγκάσω να το καταστρέψεις».

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε και ο Ριπιτσιόπ. Είχε τραβήξει το σπαθί του και τα μουστάκια του είχαν αγριέψει, αλλά είχε τη γνωστή του πάντα ευγένεια.

«Ζητώ συγγνώμη απ' όλους», είπε, «και κυρίως από τη μεγαλύτεριάτη. Αν ήξερα ότι θα έψαχνε καταφύγιο εδώ, θα περίμενα μια πιο κατάλληλη στιγμή για να τον κάνω να επανορθώσει».

«Μα τι, στο καλό, συμβαίνει;» ρώτησε ο Έντμουντ.

Και να τι είχε συμβεί. Ο Ριπιτσιόπ, που ανυπομονούσε να φτάσουν στην άκρη της Ανατολής, καθόταν συχνά στην πλώρη, μπροστά μπροστά, ακριβώς δίπλα στο κεφάλι του δράκου, χάζευε τον ανατολικό ορίζοντα και τραγουδούσε απα-

λά με την τσιριχτή φωνούλα του το τραγουδι που του είχε πει η Δρυάδα. Δε βασιζόταν ποτέ από πουθενά, όσο κι αν κουνούσε το καράβι, και κρατούσε την

ισορροπία του με απόλυτη άνεση· ίσως η μακριά ουρά του, που κρεμόταν ως κάτω στο κατάστρωμα, να τον βοηθούσε. Όλοι στο πλοίο γνώριζαν αυτή του τη συνήθεια και στους ναύτες άρεσε γιατί, όταν φυλούσαν σκοπιά στην πλώρη, είχαν κάποιον να μιλήσουν. Πώς ακριβώς γλίστρησε ο Γιουστάς, παραπάτησε και κουτρουβάλησε τόσο μπροστά (δεν είχε μάθει ακόμα να περπατάει σε καράβι) δεν έμαθα ποτέ.

Μπορεί να είχε την ελπίδα πως θα έβλεπε στεριά στον ορίζοντα ή ίσως ήθελε να μπει στο μαγειρείο και να βουτήξει τίποτα να φάει. Πάντως, όταν είδε τη μακριά ουρά που κρεμόταν –και ίσως να ήταν κάπως δελεαστικό, πράγματι–, σκέφτηκε να την αρπάξει, να φέρει τον Ριπιτσιίπ κάνα δυο γύρους και μετά να το σκάσει γελώντας. Στην αρχή το σχέδιό του πήγε καλά. Ο ποντικός δεν ήταν πιο βαρύς από με-

γάλη γάτα. Τον κατέβασε στη στιγμή και του φάνηκε του Γιουστάς πολύ αστείος ο Ριπιτσιίπ με τα μικρά του ποδαράκια τεντωμένα στον αέρα και το στόμα ανοιχτό. Αλλά, δυστυχώς, ο ποντικός είχε πολεμήσει πολλές φορές για τη ζωή του κι έτσι δεν τα έχασε ούτε δευτερόλεπτο.

Ούτε τις δεξιότητές του έχασε. Δεν είναι εύκολο να τραβήξεις το σπαθί σου όταν κρέμεσαι στον αέρα από την ουρά σου, αλλά αυτός τα κατάφερε. Τότε ξαφνικά ο Γιουστάς ένωσε δυο τρομερά καρφώματα στο χέρι του που τον έκαναν να αφήσει την ουρά: αμέσως μετά ο ποντικός αναπήδησε στο κατάστρωμα σαν μπάλα, στάθηκε όρθιος μπροστά στον Γιουστάς και ένα φρικτό, μακρύ, αστραφτερό και μυτερό πράγμα σαν σούβλα πηγαινοερχόταν κοντά στην κοιλιά του Γιουστάς. (Όμως αυτό δε θεωρείται χτύπημα κάτω από τη μέση για τους ποντικούς στη Νάρνια, αφού δεν περιμένει κανείς να φτάνουν παραπάνω.)

«Σταμάτα», ψέλλισε ο Γιουστάς, «φύγε. Πάρε αυτό το πράγμα από δω. Θα με χτυπήσεις. Σταμάτα, σου είπα. Θα πάω να το πω στον Κάσπιαν. Θα τους κάνω να σε φιμώσουν και να σε δέσουν».

«Γιατί δε βγάζεις κι εσύ το σπαθί σου, δειλέ;» τσίριζε ο ποντικός. «Βγάλ' το και πολέμησε, αλλιώς θα σε κάνω μαύρο με το δικό μου το σπαθί».

«Δεν έχω σπαθί», είπε ο Γιουστάς. «Είμαι ειρηνιστής. Δεν πιστεύω στα όπλα».

«Δηλαδή, αν καταλαβαίνω καλά», είπε ο Ριπιτσιίπ, που κατέβασε το σπαθί του για λίγο και μίλησε πολύ αυστηρά, «δε σκοπεύεις να μου δώσεις ικανοποίηση;»

«Δεν καταλαβαίνω καν τι εννοείς», είπε ο Γιουστάς, τρίβοντας το χέρι του. «Αν εσύ δεν παίρνεις από αστεία, δε θα σκάσω κιόλας να ασχολούμαι μαζί σου».

«Τότε άρπα αυτή», είπε ο Ριπιτσιίπ, «κι αυτή... για να μάθεις τρόπους... και για να μάθεις να σέβεσαι έναν ιππότη... και έναν Ποντικό... και την ουρά του...» και σε κάθε φράση έδινε στον Γιουστάς από μια με το πλαινό του σπαθιού του,

που ήταν λεπτό, ελαφρύ, από ατσάλι που μαστόρευαν Νάνοι, ευλύγιστο και αποτελεσματικό σαν ξύλινη βέργα. Ο Γιουστάς (φυσικά) πήγαινε σε ένα σχολείο που δεν επέβαλλαν σωματικές τιμωρίες, οπότε του ήταν πολύ ξένη η εμπειρία. Γι' αυτό, παρόλο που παραπατούσε πάνω στο πλοίο, σε λιγότερο από λεπτό είχε φτάσει από την πλώρη στην πρύμνη και είχε ορμήσει στην καμπίνα – με τον Ριπιτσιίπ να τον καταδιώκει αγριεμένος. Και, πράγματι, τόσο το χτύπημα από το σπαθί όσο και η καταδίωξη φαίνονταν άγρια στον Γιουστάς. Πιο άγρια δε γινόταν.

Το θέμα δεν άργησε να λυθεί, γιατί ο Γιουστάς κατάλαβε ότι όλοι έπαιρναν πολύ σοβαρά την ιδέα της μονομαχίας. Μάλιστα, ο Κάσπιαν του πρότεινε να του δανείσει το σπαθί του, ενώ ο Ντριάνιαν συζητούσε με τον Έντιμουντ μήπως έπρεπε κάπως να δέσουν τον Γιουστάς για να μην είναι άνιση η μονομαχία, αφού ο Ριπιτσιίπ ήταν πολύ πιο κοντός. Ο Γιουστάς ζήτησε μουτρωμένος συγγνώμη και πήγε να του πλύνει η Λούσι το χέρι και να του το δέσει, και μετά επέστρεψε στην κουκέτα του. Αλλά πρόσεξε να μην ξαπλώσει στο πλάι και πονάει.

Ένας βασιλιάς και μερικοί απρόσμενοι σύντροφοί του
ξεκινούν ένα ταξίδι που θα τους οδηγήσει πέρα
από κάθε γνωστή γη. Καθώς πλέουν όλο και πιο
μακριά, σε αχατογοράφητα νερά, ανακαλύπτουν ότι
η αναζήτησή τους ξεπερνά τη φαντασία τους και
ότι τα πέρατα του κόσμου είναι μόνο η αρχή.

Ο ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ ΤΗΣ ΛΥΓΗΣ είναι το πέμπτο βιβλίο από την
κλασική σειρά λογοτεχνίας του φανταστικού του Κ. Σ. Λιούις,
ο οποίος, εδώ και πάνω από εξήντα χρόνια, μεταφέρει τους
αναγνώστες όλων των ηλικιών στη μαγική χώρα Νάρνια,
εκεί όπου τα ζώα μιλούν και το περρωμένο μπορεί να ορι-
στεί απ' την αρχή. Το βιβλίο περιλαμβάνει τις πρωτότυπες
ασπρόμαυρες εικόνες που είχε δημιουργήσει για τη Νάρνια
η βραβευμένη Πολίν Μπέινς.

NARNIA®

The Chronicles of Narnia®, Narnia®, and all book titles,
characters and locales original to The Chronicles of Narnia are trademarks
of C.S. Lewis Pte. Ltd. Use without permission is strictly prohibited.

Η χρήση χωρίς άδεια απαγορεύεται ρητά.
www.narnia.com

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-4985-2

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ: 26584